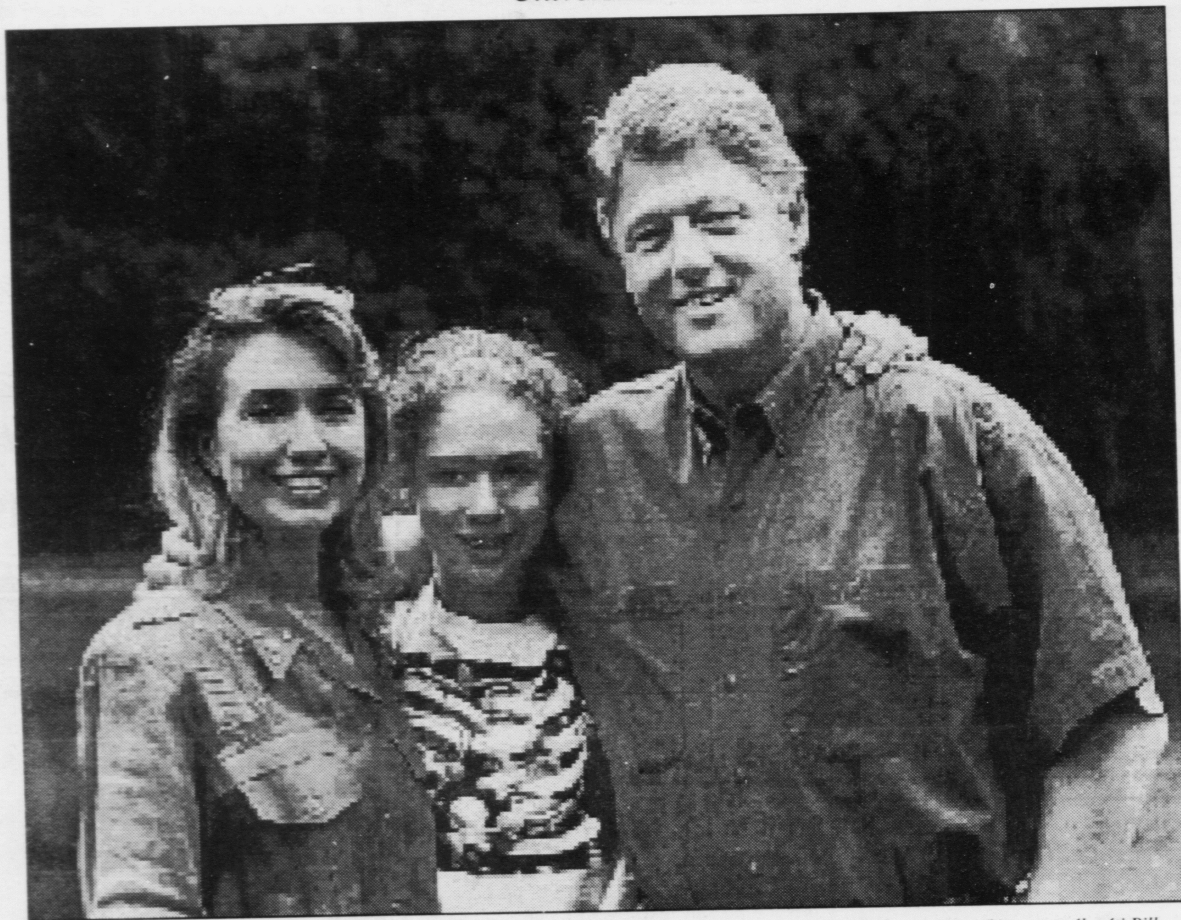

Tey óreinsettu

Kampen mod Clinton drejer sig om andet end sex og løgn. Det er en kamp mod borgerrettigheder og socialpolitik - ja mod alle 1960ernes landvindinger, skriver lektor Carl Pedersen, Odense Universitet

Greinin niðanfyrir stjóð af Politikken í sambandi við at Umboðsmannatingið í Washington viðgjörði málið um at reisa ríkisrættarmál móti Bill Clinton, forseta. Við loyvi frá Politikken endurprenta vit greinina

Af Carl Pedersen

Det hele begyndte med Whitewater, en investering i nogle stykker jord i Arkansas som daværende guvernør Bill Clinton og hans kone Hillary foretog med nogle venner i 1980'erne. Der skulle være noget lysky ved handelen, og i 1994 udpegede justitsminister Janet Reno en særanklager, Robert Fiske, til at undersøge sagen. Da Fiske forlod posten efter kort tid, udpegede et tre-dommerpanel republikaneren Kenneth Starr. Efter fire år og over 40 millioner dollars er Starr nået frem til den konklusion, at der ikke var noget i Whitewater, som kunne føre til en rigsretssag mod præsidenten. Ej heller i en række andre sager (som traditionen tro har fået endelsen-gate: Fostergate, File-

gate, Travelgate), som særanklageren har kastet sit blik på. Tilbage står anklagen, at Clinton løj om sit forhold til Monica Lewinsky, da han blev afhørt i forbindelse med Paula Jones-sexchikanesagen og at han forsøgte at dække over forholdet, hvilket udgør magtmisbrug. Et udvalg i Repræsentanternes Hus skal nu afgøre, om der skal rejses en rigsretssag mod Clinton, som derefter vil blive behandlet af Senatet under ledelse af højesteretspræsident William Rehnquist.

Mange spørger sig selv i disse dage, hvordan det kunne komme så vidt. Paula Jones-sagen blev i april afvist af dommer Susan Wright (en republikaner udnævnt af præsident Bush i øvrigt) simpelthen fordi hun

mente, at Jones ikke havde beviser for at føre en sag.

Hvis Paula Jones-sagen var blevet afvist nogle måneder før, havde Clinton ikke behøvet at blive afhørt, og så kunne han ikke blive beskyldt for at begå mened. Og så vil Monica Lewinsky-sagen ikke være andet end en sag mellem præsidenten og hans kone, beskyttet af den fjerde forfatningstilføjelse som sikrer privatlivets fred.

Paula Jones-sagen havde aldrig set dagens lys, hvis ikke den konservative journalist David Brock (forfatteren til en kritisk bog om Hillary Rodham Clinton) havde skrevet en artikel om Clintons sexliv til bladet *The American Spectator*, hvori han nævnte en kvinde ved navn Paula, som var blevet udsat for sexchikane af Clinton i 1992. Det var

kun efter at denne artikel blev offentliggjort, at Jones kom frem og begyndte at føre sagen mod Clinton. Og det var kun på grund af den sag, at Starr fandt frem til Monica Lewinsky. Pudsigt nok: i marts i år fortrød samme Brock, som på ingen måde er en tilhænger af Clintons politik, at han havde skrevet artiklen, fordi han nu mente, at Clintons sexliv var en privat sag og ikke havde offentlighedens interesse.

Pressens rolle i at holde Monica Lewinsky-sagen i live har været ivrigt diskuteret i disse dage. Og ganske vist har journalisterne kæmpet om at få seneste nyt om forholdet mellem Monica og Bill (man skal tage adskillige journalisters ytringer om deres ubehag ved at diskutere intime seksuelle

handlinger for åben skærm med et gran salt). Men en anden, i grunden langt mere alvorlig, side af sagen er i det store og hele blevet glemt. Det er påstanden om, at hele miseren er et led i en sammensværgelse for at vælte præsidenten, eller i det mindste ødelægge hans ry.

I slutningen af 1998, kort efter at Lewinsky-sagen brød ud i lys lue, blev præsidentfruen Hillary Rodham Clinton interviewet i det populære morgenprogram *The Today Show*.

I sin vrede over de vedvarende beskyldninger rettet mod præsidenten fra adskillige individer og organisationer, herunder den særlige anklager i Whitewater-sagen Kenneth Starr, påstod hun, at Clintons fjender udgjorde en »udbredt højrefløjssammensværgelse«

se» som siden Clintons valg i 1992 havde gjort alt for at ødelægge ham politisk. »Pjat,« var Kenneth Starrs reaktion på Hillary Rodham Clintons udlægning.

Sidenhen har vi hørt relativt lidt til ideen om en sammensværgelse mod Clinton.

Ordet »sammensværgelse« betyder at indgå forbund, som bekræftes ved eds-afleggelse. Ud fra denne definition er der ikke tale om en koordineret sammensværgelse mod Clinton.

I et land hvor Kennedy-mordet stadig er genstand for spekulation, og hvor X-Files er en af de mest setes tv-serier, er det nærliggende at tro, at beskyldninger om en sammensværgelse vil have let ved at fænge.

Ikke desto mindre mener jeg ikke, at der er tale om en velovervejede koordineret